

★ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ★

→ Π Ε Ν Θ Ο Σ →

I.

ΕΞΑ εις τὸ ἡμίφως τοῦ δαματίου, ἤρεμος ὑπομένει τῆς νόσου τὴν ταχυτάτην ἐπέλασιν. Μία Στωϊκότης εἶνε ἀπλωμένη εἰς τὴν κουρασμένα βλέφαρά της καὶ εἰς τὰ χεῖλη τὰ τόσον πρόθυμα πάντοτε νὰ διανοιγῶσιν εἰς μεῖδιμα καλοσύνης, ἥδη μό-

λις ἐπανεθεῖ ἀνδρὸς ἐλπίς.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο τόσον ἥσυχαι, ὥστε νὰ ἐπιζητῇ τὴν ζωὴν, ὅσον ματαία καὶ ἂν ἦτο.

Κατεδικασμένη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην—πόσον ἀληθιμόντος θὰ μοῦ εἶνε μία οὐσπασίς τῶν χειλέων τοῦ λατροῦ μόλις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου—ἐγκατατερεῖ. Ἀνύψως τὰ βλέφαρα καὶ μὲ περιέβαλε μὲ ἐν ἀπαράμιλλον μητρικῆς στοργῆς βλέμμα. Βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ ἀγραφὸς κληρονομία τῆς ἀγαθότητος—ἀσπίς κατὰ τῶν τρικυμιῶν τῆς ζωῆς μου. Καὶ ἐπανεπέσει εἰς τὸ βῦθος τῆς ἀγωνίας. Τί θνητὰ ἄραγε τὴν ἐθώπευαν, φερομένην μὲ τόσην φιλοσοφικὴν ἀταραξίαν ἐκεῖ, ὅπου φίλοι θὰ καταλήξωμεν : εἰς τὴν κοινὴν μητέρα—τὴν Γῆν—τὴν Νιδβὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία βλέπει διαρκῶς τὰ τέκνα τῆς νὰ πλνουν ἄνυχα μέσα εἰς τὰς ἀτελευτήτους ἀγκάλας της.

II.

Ἦλθεν ὁ ἱερὺς—ἡ ὑστάτη ἐλπίς, ἡ πρώτη παραμυθία. Ὅταν ὁ λατρός σταυρώσῃ τὰς χεῖρας, ὁ ἱερὺς τὰς ἀνοίγει. Ἡ ἀνθρωπίνη προσπάθεια ἀποσύρεται καὶ μένει ἡ ἐξ Ὑψους βοήθεια.

Τὸ θυμίαμα μὲ τὸ μεθυστικὸν τοῦ ἄρωμα, ἀνερχόμενον, κυκλῶνει τὴν παλαιὰν εἰκόνα, ἐμπρὸς εἰς τὴν

ὁποῖαν προσηυχθήσαν τέσσαρες γενεαί, τῆς ἐξεμυστηρεῦθῆσαν πρόγονοι καὶ γονεῖς τόσους πόθους τῶν καὶ ἐπικαλέσθησαν τὸ ἔλεός της καὶ ἔχυσαν δάκρυα χαρᾶς ἢ δάκρυα πένθους.

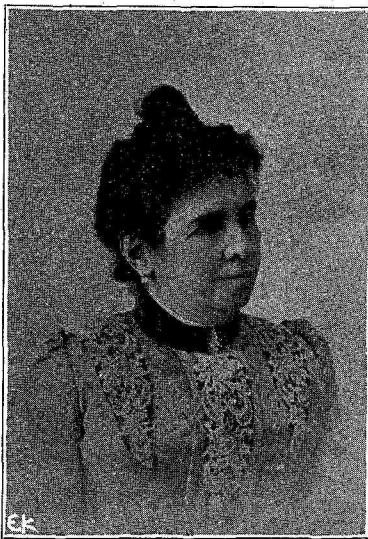
Ἐνα μικρὸ κίτρινο κερὶ φωτίζει τὸ εἰκονοστάσιον. Ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός τοῦ ρίπτει γλυκεῖαν αἴγλην ἐπὶ τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία μὲ κυττάζει μὲ ἐν μεῖδιμα, τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται εἰς τὴν ψυχὴν μου κάποιαν ἄλλην ζωὴν...

Ὁ ἱερὺς δέεται... Πότε ἀτενίζει τὴν εἰκόνα, πότε προσβλέπει τὴν ἀσθενή... Ἡ μορφὴ του, πλήρης γαλήνης, ἐμπνέει τὴν πίσιν. Ἡ ψυχὴ μου παρακολουθεῖ μὲ κατάνυξιν τὴν δέσιν. Ἐρόμισα δι κάποιες πτέρυγες ἐκινεῖτο, κάποιος ἐπλησίαζε θροῦς ὥραλον ἀγγελιαφόρον, ὅστις κατέβη ἀπὸ τὸ στερέωμα καὶ ἦλθεν ἐκεῖ νὰ συμπάλλῃ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Θεοῦ ἓνα ὕμνον Ἀθανάσιος.

III.

Ὁ Θάνατος κρατεῖ πλέον, ἀήτητος, ἐν ἀκόμῃ θῆμα. Ἡ ὠχρότης σφραγίζει τὸ πρόσωπον. Τὸ ψυχορράγημα ἀπεψύχρανε τὰς χεῖρας, ὅς μάτην ζητῶ μὲ τὴν πνοὴν μου νὰ θερμάνω. Ὅλοι αἱ πνοαὶ καὶ ἂν ἐθυσιάζοντο, θὰ ἦσαν ἀνίσχυροὶ νὰ δώσουν ἓνα κἂν παλμόν.

Μέσφ θαλερῶν κλάδων ἀναπαύεται. Εἶνε βυθισμένη εἰς ῥόδων καὶ ἴων δέσμας. Τὰ φύλλα τῆς λατῆρας γέρονται νὰ τῆς ψιθυρίσιν κάποιον μυστικὸν τῆς Δημιουργίας, καὶ τὸ ὠχρὸν φῶς μιᾶς πελωρίας λαμπάδος φιλεῖ τὸ μέτωπόν της, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον πλανᾶται κάποιον Ἰδαϊκόν.

Εὐθαλία I. Καλογεροπούλου

Γύρω τοῦ φερέτρον τὰ ἄνυχα ! Τὰ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀφίερωσεν ὥραίας στιγμὰς τῆς καλαισθητοῦ ζωῆς της, τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἐπλαισίωσαν τὴν εὐγενεὴν μορφήν τῆς δεσποίνης τῶν καὶ τὰ ὁποῖα ὠμίλουν ἐν ἡμέραις χαρᾶς, μὲ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν ἀνύχων γλῶσσαν, τώρα πένθιμα, ἐγκαταλειμμένα κλαῖουν τὴν ὄφρα τῶν. Φεύγει ἡ ἔως χθὲς ἔτι ἐμπνευστοῦ προστάτις